

Sygn. akt I CNP 28/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie ze skargi Miasta W. o stwierdzenie niezgodności
z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 26 lutego 2010 r., sygn. akt XXIV C [...], wydanego w sprawie
z powództwa [...] K. spółki jawnej w likwidacji w W.
przeciwko Miastu W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 listopada 2013 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 lutego 2010 r. Sąd Okręgowy w W. uchylił wyrok zaoczny tego Sądu z dnia 1 lutego 2005 r. i zasądził od pozwanego Miasta W. na rzecz strony powodowej [...] K. sp.j. [...] kwotę 2.881.472 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 17 stycznia 2005 r. do dnia zapłaty.

Skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wskazanego orzeczenia wniosło pozwane Miasto W. podnosząc, że wyrok narusza art. 321 § 1 k.p.c., gdyż Sąd zasądził roszczenie w kwocie znacznie przewyższającej żądanie zgłoszone przez powoda i wniosło o stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego wyroku.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi, która jest oczywiście bezzasadna. Ocena, czy skarga jest oczywiście bezzasadna musi być powiązana z pojęciem niezgodności orzeczenia z prawem. Orzeczenie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. to orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. postanowienie SN z 13.12.2005 r., II BP 3/05, OSNP nr 21-22/2006, poz. 323, wyrok SN z 18.1.2006 r., II BP 1/05, OSNP nr 23-24/2006, poz. 351).

Skarga wniesiona przez stronę pozwaną jest oczywiście bezzasadna. Strona skarżąca upatruje niezgodności kwestionowanego wyroku z prawem w orzeczeniu przez Sąd Okręgowy ponad żądanie zgłoszone w pozwie. Skarżący abstrahuje tym czasem od faktu, że powód rozszerzył żądanie pozwu już po wydaniu wyroku zaocznego w sprawie. Możliwość taka nie budzi wątpliwości w orzecznictwie (por. wyrok SN z 31 marca 1998 r., II CKN 630/97, OSNC 1998, nr 11, poz. 181). Rozszerzenie powództwa było zatem skuteczne i nie może zmienić tego podnoszony przez skarżącego zarzut niewezwania powoda do uiszczenia brakującej opłaty od części rozszerzonego powództwa. Skoro zgodnie z art. 130³

§ 2 k.p.c., nieuiszczenie takiej opłaty, nawet w razie wezwania do jej uiszczenia, nie tamuje biegu postępowania, to tym bardziej nie można uznać, że skuteczność rozszerzenia powództwa zależy od wezwania do uiszczenia należnej opłaty. Zaleganie przez stronę z zapłatą należnej opłaty sądowej ma znaczenie jedynie w relacji do Skarbu Państwa jako wierzyciela, nie zaś względem strony przeciwnej.

Poza tym należy wskazać, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest dopuszczalna, jeżeli zmiana lub uchylenie tego orzeczenia nie było i nie jest możliwe w drodze przysługujących stronie środków prawnych (art. 424¹ §1 k.p.c.). Skarżący wskazuje, że ze względu na naruszenie przez sąd zasady dyspozycyjności zachodził szczególny wypadek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c. i uprawniało go to do wniesienia skargi. Z poglądem tym nie sposób się zgodzić, gdyż jak wynika z akt sprawy, niemożliwość zaskarżenia wyroku apelacją wynikała z wadliwego umocowania przez stronę pozwaną pełnomocnika procesowego, który wystąpił z wnioskiem o doręczenie uzasadnienia orzeczenia. W rezultacie brak możliwości poddania sprawy kontroli instancyjnej był wynikiem wadliwych czynności strony pozwanej.

Z podanych względów, na podstawie art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

aw

jw